

СРБИЈА БЕЗ ИЛУЗИЈА

Проф. др Сениша Боровић

Пред Србијом је недовољно дефинисана дилема да ли се стратегијски усмерити и самостално и непосредно интегрисати у развијени запад, који тренутно представља Европска унија (под контролом САД), или се окретати према Руској Федерацији и Евро-азијским интеграцијама, које у одређеној мери представљају алтернативу ЕУ.

Под недовољно дефинисаном дилемом и неразрађеном алтернативом, што се тиче РФ и ЕАУ, подразумева се чињеница да и оне, по многим елементима, теже западном моделу живота и пословања, па тако би Србија могла опет прихватити вредности западне цивилизације, али посредно и не као чланица ЕУ.

Став Немачке (а она тај став намеће ЕУ) према Србији у историји и данас је јасан и непромењен.

Немачка нас, овакве какви јесмо и колики смо не прихвата. Ми морамо да променимо националну свест, културу, историју, веру, писмо и пријатеље или добровољно или силом. Немачка је увек била спремна да нас самостално или са својим савезницима сурово кажњава и уништава нашу земљу и наш народ без милости и мимо цивилизацијских норми.

Да би прикрили истину о I и II Светском рату нацисти су поред остале документације у периоду од 1941. до 1944. опљачкали и 40 вагона архивске грађе из Србије и разорили српску библиотеку сматрајући да ће поништавањем "националне меморије" и фалсификатима оправдати своја злодела. Први покушај да се помоћу фалсификованих докумената баца кривица на Србију и оправда превентивни напад датира из кризе 1908. године, који је изазвала Аустроугарска анексијом БиХ. Тешке оптужбе на рачун Србије у вези са "Сарајевским атентатом" су базирани на најгрубљим фалсификовањима тобожње српске службене документације и то траје до данас.

Увек када је Немачка према Србији испољавала такав тврдо непријатељски став онда су и све земље које од ње зависе према Србији истицале и своје посебне интересе и претензије. Ако би Срби прихватили све те уцене, ултиматуме и претње ради неизвесно боље будућности онда се отвара озбиљно питање ко смо ми и шта

је од Срба као историјског аутохтоног народа остало. Срби, који су се због муке и невоље, под притиском потурчили, кад су отишли господари, остали су да живе где су и живели али као најсиромашнији део најнеразвијенијег друштва у Европи, без матице и најчешће супростављени са народима из којих су настали. Нису постали Турци, говоре језик којим су говорили, а због "бруке" вештачки измишљају своје другачије порекло. За ново савремено "потурчавање" искуство из српске историје не даје оправдање за тако жртвовање.

Америчка политика више од седам деценија (од бомбардовања 1944. године) је непријатељска према српској држави и Србима као народу на свим његовим етничким просторима. Данас то доживљава и сваки мислећи Србин који није из неког разлога под нечијим утицајем.

Чак и ако би били крајње добронамерни према америчкој администрацији не би могли прихватити тврдњу твораца нације - отаца нације да су САД светионик човечанства и достојанствена, правична и етична земља. То је било само декларативно и тако записано можда и као искрене жеље "отаца нације".

У практичном понашању америчке политике то се дегенерисало одмах на почетку а касније се то само погоршавало. Тежња да САД постану хегемон са апсолутном светском доминацијом је толико изражена да се ради њеног остварења користе сва расположива средства од политичких, субверзивних до војних и ратних.

За САД и њене савезнике свака друга национална држава са својим суверенитетом и територијалним интегритетом је апсолутно неприхватљива творевина. Она мора бити доведена "у ред" а њена политичка и социјална архитектура и територијална инфраструктура морају се градити по строго дефинисаним интересима САД и њених савезника. Индустије, технологије и територија могу развијати само оно што је нужно а "прљаво" и што запад не жели код себе а ипак му је потребно. Посебно је изражен војнички и стратегијски утицај "запада" на сва такозвана кризна подручја у свету. Чланство у НАТО алијанси малим земљама не гарантује слободу независност, суверенитет и територијални интегритет. Ресурси земље ће постати НАТО ресурси, а НАТО ће у случају спора између земаља чланица увек бити на страни важније чланице (примери за то су спорови Турске и Грчке и Кипар).

Сви савремени пороци човечанства дрога, проституција, криминал, трговине наркотицима - људским органима - људима, тероризам и слично, долазе са "запада" или су у некој вези са "западом" (а читај САД) били подржавани и подстицани. Друга ствар је што су се томе почели супротстављати кад то више нису могли контролисати и кад је почело штетити њиховим интересима.

Геостратегијски положај Србије, колико год да је повољан јер је значајан (и свака земља би желела да има што је могуће бољи геостратегијски положај) за Србију је то додатни изазов и извор невоља. Реке Дунав, Сава, Дрина и комуникациони коридори су од међународног значаја, а све што је од таквог значаја Србији се оспорава право да тиме влада па чак и да на то утиче. То иде толико далеко да смо суочени и са прекрајањем и територије и историје.

Одговорност Српског политичког менаџмента за позицију у којој се Србија данас налази не може се искључити. По најблажој оцени могло би се рећи да је оно било активни саучесник српских пораза и да је сурову стварност сагледавало накнадно (да не користимо изразе: колаборација, издаја, плаћеници, страни шпијуни и сл.)!

Мале земље где спада и Србија желе да се из НАТО и САД претњи извуку и зато се приклањају другим асоцијацијама и савезима.

По осећању многих влада и грађана у свету ван НАТО алијансе, САД и НАТО се сматрају главним претњама миру, слободи и независности. Једнини ограничавајући фактори самовоље администрације САД и НАТО алијансе су снага руског оружја и експанзија Кинеске привреде и економије.

Православље, православни менаџмент и улога и утицај највеће православне земље на свету, Русије (данас РФ), на православну браћу у другим (углавном малим) земљама увек је зависило и данас зависи од воље, опредељења и личних квалитета њеног владоца.

Данас је тај утицај и позитиван и патриотски а како врло брзо може бити и другачије имали смо прилике да се више пута на нашем примеру уверимо. У нашем времену карактеристична су два периода - доба Јељцина и недавни експеримент када су челни људи у Москви били привремено заменили дужности и када је у РФ поново почео да "васкрсава запад".

Пошто сам лично више склон источним него западним интеграцијама Србије осврнућу се на неке чињенице и бриге у вези са тим.

У Руској Федерацији данас паралелно живе два света:

- Свет ЛУКОИЛ-а, Гаспрома и још понеког, и уснула Русија из доба Тургенева.
- На једној страни су виле, сауне, дворци, клубови, игралишта, одмаралишта, енглеска трава и преплаћени менаџери и власници акција (углавном захваљујући природним ресурсима), а на другој страни је Русија са пејзажима Исака Левитана, са кућицама и селима без комфора и путевима за таљиге и Ладе Ниве.

- На једној страни је сјај великих градова са робним кућама, тржним центрима, бутицима, театрима и аеродромима као код најразвијенијих светских метропола, а на другој страни су села и вароши и градићи који су живели само од једног предузећа и у које модерна Русија не залази
- Транзиција која је у РФ проведена ради преласка из социјализма у капитализам представља антицивизацијски пример непатриотизма и пљачке.

Олигарси су прво опустошили своју земљу и богатство пребацили ван Русије - углавном на Запад, а затим су уништили сваку фирму и земљу у којој су купили некретнине.

Како управљају олигарси и тајкуни или страни бизнисмени ево неколико чињеница.

Примера је много - Алуминијумски комбинат (руски менаџмент), Трајал - Крушевац и Жупа (бугарски менаџмент), Рафинерија нафте Нови Сад (руски менаџмент). Запуштена родна поља и воћњаци и виногради (српски менаџмент), Железара Смедерево (амерички менаџмент).

У суровој експлоатацији нема разлике на истоку, западу и овде где се налазимо између истока и запада.

Колики је степен експлоатације Српских ресурса види се и кроз однос плата (иако се ти подаци крију), који износи више од 13:1 у корист странаца већинских власника. Тако да фонд плата 250 странаца износи колико и за 3.500 Срба у истој компанији а на Српским ресурсима. Посебан су проблем плате Срба у тзв. "лизинг компанијама".

Руски менаџмент у наше фирме није донео оригинални концепт управљања на бази православља, хуманости, високе свести, одговорности и ефикасности.

Он то чини по недовољно наученим западним моделима уз западне консултантске куће (које смо ми као несолидне били искључили из пословања) и при томе испољавају све слабости и "истока" и "запада" од утаје, корупције, ароганције, непримереног владања, личног живота до слабе ефикасности и ниских моралних вредности.

Многа наша углавном идеалистичка очекивања да ћемо се угледати на менаџере са "истока" су изневерена.

Доласком руских менаџера нису дошле и руске трговине и руски брендови па се руско присуство не примећује.

Ипак наше наде за преферивање "источних интеграција" базирају се на следећим неспорним чињеницама:

- Никада нас нису насилно поробрљавали, бомбардовали и разарали нашу земљу (не рачунајући неке наше суседе који више нису "исток")
- Увек су нас помагали у складу са могућностима и интересима, у сваком случају више него ми њима и више него што смо заслужили. Због нас су улазили у ратове и трпели губитке веће од нас. Руска црква је увек нашу цркву сматрала братском. Русија нас подржава у Уједињеним Нацијама и није признала Косово. У трговини са РФ имамо привилегован статус.

Због изражене хуманистичке проповеди у решавању свих међуљудских сукоба, З. Бжежински и С. Хангтингтон пишу да су Русија и њена православна цивилизација неприкладне за нови светски поредак и зато ову цивилизацију треба променити. Православље и православне цркве - посебно руска, представљају главну препреку успостављању светске владе и новог светског поретка. Зато је главни циљ новог светског поретка уништење православља, руске државности и физичког уништења православних.

Сва паљења, разарања и уништавања српске државе, српских земаља и српског народа долазили су нам са "запада" и од Турака. Понекад и од "словенске браће" која су прелазила на једну или на другу страну.

По културном обрасцу, животном стилу и географском положају ближи смо ЕУ, јер су изворне културне вредности европски народи прихватили из српске културне ризнице.

По вери, моралу, писму, наоружању, правдољубивости, историји и недисциплини ближи смо православном "истоку".

Како ћемо се дефинисати и где ћемо припадати у будућности не зависи само од нас. Оно што зависи само од нас то је:

- Кад се обраћамо Русији да будемо искрени и доследни јер поједини наши политичари одлазе у РФ да би повећали своју вредност у преговорима са западом.
- Да останемо ту где јесмо и да сачувамо оно што имамо.
- Да створимо оно што немамо и да повратимо оно што нам је отето.
- Да сачувамо витални људски потенцијал и да га не умањујемо.
- Да изградимо правну државу да буде пример и "истоку" и "западу".

Ако будемо вредели поштоваће нас и привлачити и једни и други.

Ако се негде будемо гурали, тискали, пузили, молили и окрњени и без достојанства покушавали да се у неку асоцијацију утрпамо, са свим проблемима које имамо, нећемо никоме бити пожељни партнери.

Модел либералног капитализма испољава све своје слабости првенствено у земљама где је настао. Мање развијене државе које су се прикључиле "западним" асоцијацијама су опустошене и са тешким привредним економским и друштвеним проблемима (Грчка, Бугарска, Шпанија, Португал, Румунија, чак и Италија, и др.).

Земље "истока" и њихових савезника су у експанзији али још увек су по стандарду испод водећих земаља запада и оне теже томе (што и ми желимо да достигнемо) па можда ћемо у чвршћем савезништву са њима то лакше да остваримо или ћемо наше проблеме лакше да решавамо. Морамо увек бити свесни чињенице да после II Светског рата ниједна неразвијена земља (осим Израела) није изашла из круга неразвијених. Разлика у БНП развијених и неразвијених земаља се повећава и такав тренд се наставља ако се насилно не заустави. Наше шансе и место је у групи 84% земаља света које су мање развијене али имају потенцијале и ресурсе за напредовање.

Лидери, менаџери и доносиоци одлука који нису у стању да ефикасно и оптимално решавају проблеме и изазове у садашњем времену и у овом мандату сигурно то неће моћи да раде и у времену које долази - будућности која је мање извесна од садашњости па им не треба ни давати такве мандате.